

Ce înseamnă „a crede”?

Cuprinsul

I.	Oamenii spun: „Nu pot să cred!” — oare este adevărat?.....	1
II.	Despre diferența dintre credința religioasă și credința mântuitoare a creștinismului.....	3
III.	Mântuirea prin credință este o realitate trăită, o înnoire a vieții clar perceptibilă.	7
IV.	Fiecare om este, prin natura sa, un păcătos vinovat; el este un om pierdut pe calea pierzării eterne și are nevoie să fie mântuit.....	11
V.	Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor.....	13
VI.	Credința mântuitoare se bazează pe ceea ce a făcut Isus pe cruce și pe ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.	16
VII.	Prin Cuvântul lui Dumnezeu, omul este convins de dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, el crede și primește viața eternă.....	21
VIII.	Credința mântuitoare nu se bazează pe sentimente pioase; ea își are punctul de plecare în predarea voinței către Domnul Isus Hristos.	23

I.

Oamenii spun: „Nu pot să cred!” — oare este adevărat?

În primul rând, câteva cuvinte pentru cei care susțin: „Nu pot să cred!” Viața practică dovedește contrariul: **toți oamenii trebuie să creadă**, și anume atât de adevărat încât să acționeze în conformitate cu credința lor. Aceasta este valabil chiar și pentru cei care vor să-și justifice necredința cu versetul biblic: „*Credința nu este a tuturor*” (2 Tesaloniceni 3.2). Acest cuvânt este rostit în acest context în mod expres despre **oamenii răi și destrăbălați**, pentru a explica de ce sunt răi și destrăbălați, și anume pentru că *nu și-au supus viața crezând în Dumnezeu*.

Dar chiar și oamenii răi, destrăbălați, nehibzuiți și desprinși de Dumnezeu trebuie să creadă în lucruri pe care nu le pot vedea, auzi, mirosi sau atinge. Credința lor se bazează pe aceste lucruri invizibile și îi obligă să acționeze în consecință. *Întreaga viață pământească se bazează pe credință*. Dacă oamenii nu ar **crede** în lucrurile pământești, adică dacă nu ar fi convinși de lucruri pe care încă nu le văd, întreaga viață pe pământ s-ar opri! *Cu toții credem în orarul trenurilor*. Nu vedem nimic din tren, din sistemul de încălzire al locomotivei, din personalul de bord, dar suntem atât de convinși că trenul va pleca la ora 7:30, încât ne trezim și ne organizăm totul în consecință. Acest orar, de al cărui adevăr incontestabil suntem convinși, este anunțul oficial al administrației feroviare; avem atât de puține îndoieli cu privire la fiabilitatea sa, încât ni se pare ridicol ca cineva să nu vrea să creadă ceea ce este scris acolo. O astfel de persoană nu ar mai putea trăi deloc în viața modernă — pentru că, prin neîncrederea sa, s-ar priva de mijloacele de transport indispensabile. *La fel, toți cred în Poșta Imperială Germană*. I se

încredințează fără ezitare sume mari. Se depun 100 sau 1000 de mărci pentru domnul X. din Stuttgart. Nu-l vedem și nu-l cunoaștem nici pe funcționarul de la ghișeu din Berlin, nici pe poștașul din Stuttgart, dar nu avem nici cea mai mică îndoială că banii vor fi plătiți corect. Pur și simplu, în ceea ce privește Poșta Imperiului, avem o încredere de neclintit. Trimitem o telegramă și credem că va fi trimisă și livrată. *Se crede în calendarul* pentru anul următor, fără a-l verifica, și ne ghidăm după el; se crede că scara pe care o urcăm va rezista, că podul pe care îl traversăm pe jos sau cu mașina nu se va prăbuși. Avem încredere în căpitanul navei, căruia ne încredințăm trupul și viața pentru călătoria transatlantică. Fiecare tranzacție comercială, fiecare contract se bazează pe convingerea că promisiunile și înțelegerile vor fi respectate. Și nu numai atât. Criminalul și hoțul au încredere în procuror, în călău, deși nu i-a văzut niciodată — de aceea se străduiește cu toată perspicacitatea să le scape. Țăranul își lucrează câmpul, se străduiește cu multă muncă, investește sume mari în fertilizare și însămânțare, pentru că el crede că semințele vor răsări și vor da roade. Toate aceste lucruri pământești ilustrează noțiunea de credință.

Un martor infailibil răspunde la întrebarea: „*Ce este credința?*”, și anume: „Credința este siguranța (sau o convingere fermă) celor sperate, o convingere (sau o certitudine) despre lucrurile nevăzute” (Evrei 11.1). Acesta este răspunsul divin la întrebarea: *Ce înseamnă a crede?* Niciun om înțelept și cu experiență de viață nu contestă veridicitatea acestei afirmații și aplicarea ei la *lucrurile pământești*.

Oamenii iau cele mai importante decizii de viață *pentru că ei cred în lucruri nevăzute*. Aproape nicio logodnă sau nicio nuntă nu ar avea loc dacă mireasa nu ar crede în mirele ei, atât în dragostea lui, cât și în fidelitatea lui, deși ambele sunt complet nevăzute. Poate că faptul credinței în lucrurile pământești se dovedește cel mai clar în *relația dintre bolnav și medic*. Dacă bolnavul nu ar crede în medicul său, nu s-ar supune indicațiilor acestuia. Să ne gândim la o operație gravă — ce măsură de credință! Sau să ne gândim la o mamă care își duce copilul bolnav la un profesor renumit pentru a fi consultat — ea crede în cunoștințele și priceperea acestuia, în sfaturile sale; de aceea face totul, își dedică tot timpul, eforturi și neplăceri pentru ca fiul ei să fie vindecat.

Cu ani în urmă, a murit unul dintre cei mai renumiți medici ai noștri. Ziarele au publicat articole detaliate despre meritele sale și calitățile sale strălucite. Au lăudat amabilitatea sa personală de neegalat și prietenia cu care îi întâmpina pe bolnavi într-un mod atât de reconfortant. A fost descrisă înfățișarea sa nobilă și impunătoare, și cum, prin calmul său de neclintit, inspira încredere tuturor. Se spunea, literalmente: „*El posedă în cea mai mare măsură darul de a-i liniști pe pacienți cu privire la gravitatea suferinței lor.*” ... **„Pacienții săi credeau în el!”** Acești bolnavi, care erau liniștiți de medicul lor cu privire la gravitatea suferinței lor și credeau în el, au considerat speranța de însănătoșire pe care celebrul medic le-o oferea ca fiind realitate — însă profesorul însuși știa că această speranță era înșelătoare. Privirea sa experimentată a văzut că lângă patul acestui bolnav se afla moartea.

Acest om remarcabil și merituos a trebuit să-și vadă o fiică iubită murind în urma unei operații de apendicită, cu câțiva ani înainte de moartea sa subită. A fost un moment cutremurător în care fiica muribundă, în durerile ei de nedescris, i-a strigat renumitului medic: „Tată, ajută-mă! Ai ajutat atâția oameni, de ce nu mă ajuți?” Tatăl, pus la grea încercare, a fost nevoit să-și vadă copilul murind, fără a-i putea veni în ajutor. În cazul acestei paciente, cea mai dragă lui, darul

său de „a-i mângâia pe pacienți dincolo de gravitatea suferinței lor” a eșuat, iar credința fiicei s-a năruit în fața neputinței marelui medic.

Și totuși, există un Medic care, chiar și în astfel de clipe, are puterea să liniștească orice inimă înspăimântată, și nu doar să o liniștească, nu, chiar s-o mângâie pe deplin — *cu condiția ca inima să creadă în acest medic*, în **Isus, Stăpânitorul Vieții**, „Cel care a nimicit moartea, dar a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie”.

Aici însă se vede imediat că omul firesc, care crede în poșta Reichului, în ziar, în orarul trenurilor și în medic, **refuză să creadă în Dumnezeu și în Cuvântul Său**.

În fața acestui fapt, se revelează înaintea ochilor noștri gravitatea copleșitoare a ceea ce este scris despre Isus, Fiul lui Dumnezeu: „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul (sau: nu se supune Lui) *nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*” (Ioan 3.36). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că cine refuză să se supună dragostei lui Dumnezeu, care s-a arătat pe pământ în Isus Hristos, *nu va vedea viața*; el nu va dobândi și nu va avea niciodată viața adevărată, viața eternă, pacea divină, bucuria cerească, speranța de neclintit. Nu, mânia dreaptă a Sfântului Judecător rămâne asupra lui spre pierzarea eternă.

În ciuda gravității copleșitoare a acestei chestiuni, oamenii spun cu zâmbetul pe buze: „*Mesajul îl aud bine, dar îmi lipsește credința!*” Și totuși, Goethe, cel care i-a pus aceste cuvinte în gură personajului său „Faust”, a trebuit să strige plângând: „Dulce pace, vino, vai, vino în pieptul meu!” —; fără speranță, el a căzut în brațele reci ale morții cu strigătul: „*Mai multă lumină!*”. Nu ar fi trebuit să sfârșească astfel, căci și el l-a întâlnit pe drumul vieții sale pe Cel care spune: „*Eu sunt Lumina lumii*; cine Mă urmează (adică cine se supune Mie cu credință) nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8.12); dar acest prinț al poeziei și mare spirit a trecut cu vederea lumina adevărului divin.

II.

Despre diferența dintre credința religioasă și credința mântuitoare a creștinismului.

Confucius, Buddha și Mahomed au fost mari fondatori de religii. Concepțiile, învățăturile și preceptele lor domină și astăzi viața a *jumătate din oamenii care locuiesc pe pământ*. Dar, vai, ei erau spirite care căutau lumina, dar rătăciseră; nu cunoșteau adevărul lui Dumnezeu — cum ar fi putut să le arate altora calea spre adevăr? Toți au murit, și niciun confucianist, budist sau musulman nu poate *găsi pacea cu Dumnezeu și viața eternă lângă maestrul decedat al religiei sale*.

Și noi toți suntem, prin natură, oameni îndepărtați de Dumnezeu, rătăciți, trebuie să fim **salvați**. Nu ne ajută *nicio religie*, nici evlavie, nici virtutea, nici milostenia. Numai **Isus, Fiul lui Dumnezeu**, ne poate da ceea ce ne lipsește, după ce tânjește sufletul nostru: lumina adevărului, pacea cu Dumnezeu și viața eternă. Isus a venit; El nu era un om născut în păcat, ci era Fiul lui Dumnezeu, Domnul gloriei, Creatorul tuturor lucrurilor. Mulți L-au numit și pe El un fondator de religie — dar El nu este aceasta! El nu a adus oamenilor o religie nouă, ci **El a adus viața eternă**. El a venit în lumea păcătoșilor vinovați, „*ca să caute și să mântuiască ce era pierdut*” (Luca 19.10). El a luat asupra Sa blestemul păcatului, povara vinovăției, a suferit pedeapsa, pe

care noi o meritam, Și-a vărsat sângele pe altarul crucii ca Mielul de jertfă sfânt, pentru ca fiecare credincios să găsească în El pacea cu Dumnezeu, certitudinea harului și viața eternă. Dar El nu a rămas în mormânt, **ci a înviat!** Noi mărturisim: „**Hristos trăiește!**” — El este un Mântuitor prezent, un Mângâietor și Prieten desăvârșit și glorios, Mângâietor și Prieten pentru oricine Îi cheamă cu credință Numele Sfânt.

Ce diferență este între a avea o religie prin care, în ciuda oricărei evlavii, omul rămâne ceea ce era: un păcătos vinovat, pierdut și lipsit de pace — și a fi mântuit prin credință, a avea un Mântuitor viu, un Păstor atotputernic, Prieten și Mântuitor, prin care el Îl poate numi pe Dumnezeu cel viu Tatăl său ceresc, și pe sine însuși se poate numi copilul iubit al lui Dumnezeu!

Marea diferență dintre așa-numiții mari „fondatori de religii” și învățăturile lor, pe de o parte, și ceea ce le aduce Isus Hristos oamenilor, pe de altă parte, este ilustrată de următoarea legendă: Un om a căzut într-o groapă adâncă și nu a putut să se scoată singur din noroiul vâscos; toate eforturile sale nu făceau decât să-l afunde și mai adânc. Atunci Confucius a trecut pe lângă groapă; s-a uitat înăuntru și a zis: „Bietul om, îmi pare rău pentru tine; dar de ce ai fost atât de nechibzuit încât ai căzut în groapă? — Vreau să-ți dau un sfat bun: Dacă vei reuși vreodată să ieși, ai grijă să nu cazi din nou!”

Curând după aceea, a trecut pe acolo un preot budist și a spus: „Bietul om, îmi pare rău să te văd atât de împotmolit în noroi! Dacă ai putea să te ridici singur până la jumătate sau două treimi, aș vrea să te ajut să ieși complet!” Dar nefericitul nu putea să facă niciun pas singur pentru a ieși din groapă.

Atunci a apărut Mahomed și l-a mângâiat astfel pe om: „Allah este mare! Dacă Allah te-a lăsat să cazi în groapă, rămâi acolo și pieri; căci împotriva voinței lui Allah nu poți face nimic! Allah este mare și tu ești un vierme.” —

În cele din urmă a venit Isus, l-a văzut pe cel neajutorat, S-a întins pe pământ, S-a întins spre cel care se scufunda, l-a scos din groapă și a spus: „Suflete, vei trăi; te voi transforma într-un om al lui Dumnezeu, din care să strălucească chipul lui Dumnezeu.” —

Această legendă ilustrează faptul că acei fondatori de religii aveau doar învățături pentru oameni, dar nu aveau viață în ei înșiși, în timp ce Isus, Fiul lui Dumnezeu, a făcut ceva pentru omenirea pierdută, când a stat pe Golgota în locul nostru în judecata lui Dumnezeu, și că El face și astăzi ceva pentru noi, pentru a ne chema la El, ca să fim mântuiți, pentru a ne păzi pe calea către Dumnezeu, dacă credem în mesajul Său de har și Îl urmăm.

Un ziar ilustrat a publicat cu ani în urmă fotografia a trei germani care au fondat lângă Lugano prima mănăstire budistă din Europa. Acești trei bărbați aveau, fără îndoială, o convingere religioasă profundă; și-au dedicat întreaga viață slujirii învățaturii lui Buda. Ei căutau desăvârșirea supremă a virtuții umane, doreau să se abțină de la orice rău și sperau să obțină ca răsplată: *Nirvana*, nimicirea fericită, stingerea existenței lor personale. Acești oameni aveau cu siguranță o *credință religioasă* — **dar nu o credință mântuitoare**. Nu aveau un Mântuitor care să le ierte păcatele, nici un refugiu în Dumnezeu atotputernic, care ascultă rugăciunile, nicio speranță de glorie eternă. Dimpotrivă, în ciuda firii lor blânde și a înfățișării lor demne și pașnice, ei erau vrăjmași conștienți ai creștinismului și ai Bibliei; prin religia lor budistă se aflau de partea anticreștinismului. Nici chiar cea mai serioasă credință religioasă nu aduce omului pace, certitudine și viață eternă, *dacă Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și lucrarea Sa împlinită pe*

cruce nu este subiectul acestei credințe. Căci: „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12) — decât Numele lui Isus Hristos; numai El este Mântuitorul care ne salvează!

Nicodim și Pavel erau, înainte de convertirea lor, oameni extrem de religioși, și totuși, în ciuda evlaviei lor, amândoi se aflau într-o stare care îi făcea incapabili să vadă Împărăția lui Dumnezeu sau să intre în ea. În epoca noastră atât de agitată din punct de vedere religios, este extrem de important să înțelegem clar diferența dintre religiozitate și credința mântuitoare, dintre evlavie omenească și creștinismul viu. Oare acei canaaniți și amoniți nu aveau o credință religioasă, din moment ce își aruncau copiii iubiți, ba chiar pe fiii lor întâi-născuți, în focul aprins prin intermediul preoților, pentru a-i jertfi lui Moloch? (compară cu Exodul 20.1-5). Astfel de lucruri se întâmplă și astăzi: în orașele indiene se organizează procesiuni solemne cu ocazia sărbătorilor idolatre. Cu această ocazie, care cu idoli împodobite maiestros sunt conduse pe străzi sub conducerea preoților. Aceste temple mobile, împodobite strălucitor, cu roțile lor puternice și late, poartă chipul idolului. Odată, un misionar a fost martor la scena în care o tânără femeie, care își ținea în brațe drăgălașul ei băiețel, aștepta în mulțimea înghesuită apropierea carului idolului. Acum se apropia clădirea strălucitoare, asemănătoare unui turn. Atunci, înainte ca cineva să o poată opri, mama și-a apucat copilul și l-a aruncat sub roțile carului — acesta a fost zdrobit! Întrebată despre nebunia ei, tânăra mamă a spus, printre lacrimi, că avea doi băieței, unul bolnav și orb, iar celălalt înfloritor. „Dar i-am jertfit lui Dumnezeu pe cel mai bun, pe cel mai iubit al meu, pentru a-L împăca!” Oare această păgână nu avea o religie, care îi stăpânea viața și voința? Nu era oare aceasta o convingere puternică privind un Dumnezeu necunoscut de ea și privind păcatul ei, care avea nevoie de împăcare? Cu adevărat, această biată femeie avea credință *religioasă* — dar nu avea o credință mântuitoare. Subiectul credinței ei nu era Dumnezeu care S-a revelat în Hristos pentru a-i împăca pe păcătoșii vinovați cu Dumnezeu, fără preț de răscumpărare din partea lor ci prin harul Său gratuit, ci era un idol înșelător. Păgânismul întunecat, în care crescuse această mamă demnă de milă, îi orbise ochii față de dragostea lui Dumnezeu. Un astfel de eveniment este potrivit pentru a clarifica faptul că credința religioasă nu mântuiește.

Cu câțiva ani în urmă, într-o seară, în sudul Franței, Evanghelia a fost propovăduită într-o sală deschisă. Adunarea începuse deja când a apărut o bătrână, care a îngenunchat imediat și a început să se roage cu rozariul. Își mișca buzele în tăcere și cu evlavie, recitând pe rând rugăciunile pe care le învățase pe de rost, în timp ce mâna ei apuca câte o mărgea de lemn din rozariu și o împingea la o parte. Bătrâna era, în mod evident, una dintre numeroasele pelerine care treceau prin acel loc. Când adunarea s-a încheiat, o creștină credincioasă, doamna B., s-a îndreptat spre bătrână și i-a spus: „Păreți obosită și epuizată; nu doriți să veniți cu mine să vă odihniți puțin la mine?” Cu aceste cuvinte, doamna B. a luat-o pe bătrână de mână, pentru a o conduce la locuința ei din apropiere. Bătrâna a spus: „Sunt într-adevăr foarte obosită; am mers deja câteva ore astăzi și mai trebuie să merg încă două ore în seara aceasta pentru a-mi îndeplini sarcina zilnică, iar aceasta este greu la vârsta mea.” „Câți ani aveți?” „Am 92 de ani, iar aceasta este a 50-a oară când fac un pelerinaj la Notre Dame des Ermites (un renumit loc de pelerinaj din sudul Franței). Ah, sunt o mare păcătoasă! Și cu cât îmbătrânesc, cu atât văd mai multe păcate în mine. Dar sper că voi mai obține iertarea lui Dumnezeu; dacă nu, atunci eu, biata femeie, sunt pierdută!” — La aceste cuvinte, lacrimi fierbinți curgeau pe obrajii palizi și adânc brăzdați ai bătrânei. —

Ajunsa acasă, doamna B. i-a oferit oaspetei sale un loc pe canapea. Apoi i-a spus: „Ștergeți-vă lacrimile, dragă mamă; am o veste bună pentru dumneavoastră. Știți să citiți?” „Da, știu să citesc.” „Ei bine, atunci citiți aceste cuvinte din Cartea lui Dumnezeu pe care o am aici.” Spunând aceasta, doamna B. i-a întins bătrânei Biblia și i-a arătat un verset. Cu voce tremurândă, aceasta a citit: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1.29) Continuând pe această temă, doamna B. i-a arătat bătrânei călătore că toate eforturile și strădaniile omului de a-și ispăși singur păcatele sunt *cu totul zadarnice*, dar că *Domnul Isus*, Fiul lui Dumnezeu, pe lemnul crucii Și-a dat viața prețioasă tocmai pentru cei vinovați și pierduți și a îndeplinit pe deplin toate cerințele drepte ale lui Dumnezeu cu privire la păcat. Ea a continuat: „Dumnezeu Însuși L-a lăsat pe Mântuitorul să sufere acolo pentru noi și pentru păcatele noastre, astfel încât acum păcătosul, de îndată ce se grăbește spre Isus, poate primi iertarea și poate pleca liber.” — Bătrâna o privea pe doamna B. cu ochii mari și asculta cu atenție fiecare cuvânt. Doamna B. a continuat și i-a arătat bătrânei cuvântul Domnului de pe cruce: „S-a împlinit!” Ea i-a arătat că sufletului care dorește sincer mântuirea nu-i mai rămâne altceva de făcut decât *să creadă* din toată inima în Domnul Isus și în lucrarea Sa desăvârșită. „Oricine crede în El primește iertarea păcatelor prin Numele Lui” (Faptele apostolilor 10.43). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7).

Bătrâna a absorbit cu o dorință tot mai mare fiecare cuvânt, așa cum pământul uscat soarbe ploaia liniștită. Privirea i s-a luminat, ochii i-au început să strălucească. Dintr-odată s-a ridicat, și-a aruncat rozariul din mână și a strigat: „Acum pleacă de aici, nu mi-ai adus niciun fel de pace; *Domnul Isus* m-a mântuit pe cruce! S-a împlinit! O, s-a împlinit, păcatele mele sunt iertate! Acum vreau să pornesc la drum, dar nu spre Notre Dame des Ermites, nu, vreau să mă întorc *acasă* și să le spun tuturor că *Isus, da, numai Isus* m-a mântuit pe mine, bătrâna păcătoasă, prin sângele Său prețios! — Într-adevăr, a doua zi bătrâna s-a întors fericită la locul ei natal; găsise pacea cu Dumnezeu în lucrarea desăvârșită a lui Isus Hristos. — Ea s-a dus, ca odinioară vameșul, *îndreptățită*, acasă la ea. (Luca 18.14).

Aceasta este credința mântuitoare despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu. A crede înseamnă a fi convins, cu încredere din inimă: **Isus, da, numai Isus m-a mântuit prin sângele Său prețios!**

Această bătrână de 92 de ani crezuse toată viața în religia ei. Viața ei era dovada că ea crezuse cu adevărat, din toată inima, în învățăturile preoților ei; altfel, nu ar fi făcut de cincizeci de ori drumul lung până la Notre Dame des Ermites. Credea, de asemenea, în Dumnezeu, era, de asemenea, profund convinsă de vina păcatelor sale — în acest sens, era cu mult înaintea majorității oamenilor din creștinismul protestant de fațadă. *Dar nu crezuse în lucrarea făcută la Golgota, nici în dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, nici în prezența Mântuitorului înviat, Isus.* Abia când a înțeles cu inima ce **făcuse Isus pentru ea pe cruce și ce spusese Dumnezeu** pentru ea în Cuvântul Său, atunci a găsit pacea, atunci a fost mântuită. Ea crezuse în cele două mari mărturii ale lui Dumnezeu: **crucea de la Golgota și Cuvântul lui Dumnezeu.** Imediat, al treilea martor, **Duhul Sfânt**, i-a mărturisit în inimă că era mântuită — astfel a devenit **un copil fericit al lui Dumnezeu.**

Dacă vrem să analizăm întrebarea: „Ce înseamnă «a crede»?”, este important să înțelegem:

1. **că în ceea ce privește lucrurile și întrebările pământești, toți oamenii cred** — indiferent dacă sunt ateï, moniști, budiști sau orice altceva;

2. că, în ceea ce privește lucrurile divine și eterne, mulți oameni au o credință religioasă pentru care sunt capabili să aducă sacrificii uimitoare, care însă nu le oferă nici pace, nici speranță;

3. că numai credința care Îl acceptă pe Fiul lui Dumnezeu răstignit și înviat ca Mântuitor și Împăciuitoare și Îi încredințează Lui trecutul, prezentul și viitorul, întreaga persoană, întreaga voință, îi dă păcătosului neliniștit ceea ce are nevoie: **viața eternă!** —

Abia atunci el poate spune: „Deci, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu” (Romani 5.1,2).

III.

Mântuirea prin credință este o realitate trăită, o înnoire a vieții clar perceptibilă.

Evangelia harului aduce omenirii pierdute, împovărate de vină și nevoiașă acest mesaj: *nici o vină a păcatului nu este prea grea, nici o suferință prea adâncă, nici o nevoie prea mare, nici o dificultate de netrecut — Dumnezeu are iertare, mântuire, ajutor, mângâiere, o cale de ieșire pentru toți cei care, cu credință și implorând harul, se refugiază la Isus, Fiul lui Dumnezeu.* Pentru ca acest mesaj mântuitor să fie înțeles de toți, Dumnezeu a scris în Biblie istoria temnicherului din Filipi:

„Și, la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, laudau pe Dumnezeu prin cântări, iar cei întemnițați îi ascultau. Și deodată s-a făcut un cutremur mare, încât s-au clătinat temeliiile închisorii, și îndată s-au deschis toate ușile și lanțurile tuturor s-au desfăcut. Și temnicherul, trezindu-se din somn și văzând deschise ușile închisorii, scoțând sabia, era să se omoare, gândind că cei întemnițați au fugit. Dar Pavel a strigat cu glas tare, spunând: «Nu-ți face nici un rău, pentru că toți suntem aici!» Și, cerând lumini, s-a repezit înăuntru și, tremurând, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila. Și, aducându-i afară, a spus: «Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» Și ei au spus: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.» (Faptele apostolilor 16.25-31).

Acest om, crezând că cei întemnițați au evadat, a considerat că onoarea sa de funcționar era ruinată. Hotărât pe loc, a vrut să acționeze după deviza satanică: „Mai bine mort decât fără onoare!” — Porțile iadului erau deja deschise pentru a înghiți această pradă, când Dumnezeu l-a smuls pe acest om devotat datoriei din prăpastia sinuciderii prin strigătul lui Pavel. În cutremurul puternic al aceluia moment, el și-a îndoit genunchii, iar întrebarea eternă a izvorât din adâncul inimii sale: „**Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?**” Cât de divin de simplu și de clar sună răspunsul: „**Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta!**” Temnicherul credea că este un om pierdut — însă aceasta nu era decât înșelăciunea lui satan. Dumnezeu avea un ajutor desăvârșit pentru el, ba chiar pentru întreaga lui familie. În acea noapte, acest om și ai săi au înțeles realitatea Fiului lui Dumnezeu prezent și plin de har, a Celui răstignit și înviat; ei au chemat Numele Lui cel mare, s-au încredințat, așa cum erau, cu toate păcatele și necazurile vieții lor, în mâinile Lui atotputernice. *Harul lui Dumnezeu a răspuns imediat;* în aceeași noapte, îngerii lui Dumnezeu s-au bucurat pentru această mulțime de

păcătoși mântuiți. Lumea a fost martoră la transformarea vieții unei întregi familii. Aici, orice copil poate înțelege *ce este credința mântuitoare*.

Numărul celor care au ajuns în faliment în poporul nostru este uriaș. Câți umblă fără speranță la marginea prăpastiei disperării! Unii sunt în faliment moral din cauza poverii conștiinței, alții sunt ruinați din punct de vedere al sănătății și al stării nervoase. La aceștia se adaugă numărul mare al celor care au săracit, din vina lor sau fără vina lor. Adaugă la aceștia pe cei mulți care, din cauza eșecurilor și dezamăgirilor, au fost lipsiți de orice speranță. Printre cei falimentați nu se numără doar locuitorii închisorilor, ai temnițelor pentru infractori și ai marilor adăposturi de noapte pentru persoanele fără adăpost; trebuie să ne amintim și de sutele de mii de femei care au căzut în rușine; în spatele lor se află proxeneții și toți acei oameni fără milă care își câștigă pâinea murdară prin aceste sărmane sclave ale poftelor trupesti; își umplu buzunarele din mizeria păcătoasă a victimelor lor. — Alături de cei falimentari se află mulțimile numeroase ale celor care poartă semne de rușine în conștiință. Mulți dintre ei se plimbă îmbrăcați în haina educației și a bunăstării; uneori împodobiți cu nume distinse și o bună educație. Ei știu că sunt legați de lanțurile păcatului și ale viciului; dar nu cunosc nicio cale de eliberare. La aceștia se adaugă milioanele celor care, deși au fost feriți prin harul lui Dumnezeu de adâncurile decăderii morale, trăiesc totuși fără pace, deoarece sunt împovărați de numeroasele lor păcate ale mâniei, al egoismului, al nerecunoștinței și al mândriei. Toți, absolut toți ridică din umeri la întrebarea: „*Ai vreo speranță?*”; cei mai mulți abia știu despre ce este vorba.

Și câți sunt cei cărora experiențele îngrozitoare din trecutul recent le-au răpit pe cei dragi – soți, tați sau fii – care și-au sacrificat viața sau sănătatea pentru apărarea patriei! Câte familii au rămas fără cel care le asigură traiul; câți și-au pierdut, în anii de după război, proprietățile, averea, poziția socială și acum, cu greutate și dezamăgiți, ba chiar abătuți sau chiar disperați, se chinuie de la o zi la alta. Dar și câți, din toate cercurile și păturile poporului nostru, care, în goana după bani și bogăție, și-au înăbușit vocea mustrătoare a conștiinței și i-au înșelat sau exploatat fără scrupule pe alții, doar pentru propriul lor câștig. Și nu puțini — în special femei — sunt cei care cred și spun că, prin toate experiențele grele trăite, și-au pierdut credința în Dumnezeu, afirmând: „Nu mai pot să cred!” — Doar că se pune întrebarea dacă acești oameni dragi au avut vreodată o credință adevărată, una vie! —

Doar câțiva, izolați în acest întreg val de oameni, dintre cei de rang înalt și cei de rând, dintre bogați și săraci, dintre cei cu studii și cei fără studii, știu că există o fericire adevărată, o certitudine deplină a iertării tuturor păcatelor. De altfel, nimeni nu le-a spus celor mai mulți că există într-adevăr o speranță de neclintit, minunată, un țel strălucitor al vieții pentru fiecare inimă care suspină. Și totuși, harul lui Dumnezeu i-a chemat pe toți! Vino cu povara vieții tale, cu mărturisirea păcatului tău înaintea lui Isus, Mântuitorul: la El vei găsi ceea ce are nevoie inima ta: iertare, pace, viață eternă, grija Tatălui atotputernic pentru toate necazurile și nevoile vieții tale pământești. Cât de simplă este calea: **crede în Domnul Isus!** Ceea ce Domnul a făcut în acea noapte cu temnicerul din Filipi, El face și astăzi, prin harul Său împărătesc, pentru oamenii falimentari.

În orașul american St. Louis a existat, cu mulți ani în urmă, un criminal notoriu, pe nume Valentin Burke. Fotografia lui se afla în albumul criminalilor, pe care îl aveau în mână toate autoritățile polițienești americane. Deja 20 ani de pedepse cu închisoarea de cele mai diverse feluri îi stăteau în spate acestui om puternic ca un copac, cu trăsături de fier ale feței, care știa să înjure și să blasfemieze atât de îngrozitor. Se afla din nou în spatele gratiilor, în arest

preventiv, când evanghelistul Moody a venit la St. Louis. Un ziar politic cu largă difuzare a hotărât să publice cuvânt cu cuvânt predicile zilnice ale lui Moody. Astfel, într-o zi, în celula lui Burke a fost aruncată o pagină de ziar care purta titlul tipărit cu caractere aldine: „*Capturarea gardianului închisorii din Filipi.*” Burke a început să citească cu nerăbdare acest articol; întrucât în America de Nord există și un oraș numit Filipi, unde fusese deja, se aștepta să citească despre o revoltă în închisoarea de acolo, în cadrul căreia deținuții l-au capturat pe gardian. Dar a citit altceva, a citit despre păcat și har, despre pocăință și credință, despre mântuirea unui păcătos pierdut prin sângele lui Isus. *Cuvântul lui Dumnezeu a avut un efect atât de cutremurător asupra acestui criminal copleșit de vină, încât, încă din aceeași noapte, l-a primit pe Isus cu credință.* Iată-l pe acel bărbat uriaș și sfidător, zăcând în celula sa izolată, cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, suspinând și plângând. Astfel, în acea noapte, din adâncurile vieții sale pierdute, el a găsit harul deplin prin sângele lui Isus Hristos.

Când s-a ivit dimineța, totul devenise nou; pe rând, temutul criminal plângea și se bucura din plin, copleșit de bucurie. Gardienii închisorii nu-și credeau ochilor și urechilor când au asistat la această transformare incredibilă. Dar întreaga purtare a lui Burke, smerenia și blândețea lui, dovedeau că totul era autentic. În mod minunat, la scurt timp după aceea, el a fost achitat în cadrul procesului și eliberat. Iată-l pe omul cu față de infractor, fără slujbă, fără pâine, pe stradă. Era hotărât, cu o energie divină, mai degrabă să moară de foame pe stradă, decât să-și întindă din nou mâna după bunurile altora. Când și-a dat seama că înfățișarea lui îl făcea atât de respingător încât nimeni nu avea încredere în el, s-a rugat Domnului: „Doamne, oamenii nu mă plac și nu știu ce ai făcut Tu cu mine; dă-mi un chip mai prietenos!” Domnul l-a ascultat; trăsăturile feței i s-au transformat astfel încât pacea interioară să radieze din ele. În timp ce căuta în zadar, luni întregi, un loc de muncă stabil în St. Louis și New York, poliția îl ținea sub supraveghere strictă. Viața lui era atât de ireproșabilă, încât șeful poliției din St. Louis a hotărât să-l angajeze. Astfel, Burke a găsit brusc ceea ce ceruse de la Dumnezeu: un câștig cinstit, și el l-a slăvit pe Isus prin credincioșia sa în așa măsură încât a câștigat încrederea deplină a autorităților. Când, câțiva ani mai târziu, Moody s-a întors la St. Louis și a auzit de Burke și de convertirea sa, l-a căutat la sediul poliției. Acolo, evanghelistul l-a găsit pe fostul hoț păzind, chiar în timpul unei ședințe de judecată, o pungă cu pietre prețioase în valoare de un sfert de milion. Transformarea completă a unui păcătos obraznic și încărcat de vină nu putea fi demonstrată mai bine decât prin faptul că autoritățile polițienești l-au ales pe acest infractor cu numeroase condamnări ca om de încredere pentru o astfel de misiune.

Da, este realitate: nimeni nu este prea rău, nimeni nu a căzut prea jos; Isus poate și vrea să-l mântuiască, dacă omul se apropie de acest Mântuitor plin de milă cu o mărturisire sinceră și profundă a vinovăției și a nevoii sale!

Către sclavii păcatului din Corint se adresează un cuvânt minunat din Biblie: „Nu vă amăgiți: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. **Și așa erați unii dintre voi.** Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.” (1 Corinteni 6.9–11). Acești sclavi ai poftelor trupesti din Corint, care înainte căzuseră atât de adânc, au experimentat astfel puterea harului eliberator. Același lucru îl experimentează și astăzi acei oameni care, cu credință, vin la Isus cu povara conștiinței lor și cu rușinea păcatului lor și se încredințează Lui cu mizeria păcatului lor.

Într-o seară, un tânăr bogat și foarte cultivat s-a întâlnit cu un martor al lui Isus. Ce îl împingea? Simțea că puterea păcatului, de care era legat, îl va distruge trup și suflet; da, simțea clar ruina nervilor și a puterilor sale mentale. În plus, în trecutul său, până în vremurile cele mai recente, fuseseră momente întunecate care, dacă ar fi ieșit la iveală, ar fi fost dus în fața procurorului. Își dădea seama clar că era nevoie doar de o plângere, iar atunci el — fiul unei familii distinse — ar fi fost condamnat în instanță. La ce îi foloseau atunci înțelepciunea, educația, bogăția și reputația sa bună? Se vedea la un pas de ruina totală. *Mai exista vreun ajutor pentru el?* Martorul lui Isus a deschis Biblia și i-a citit ce le spune Dumnezeu păcătoșilor vinovați: „Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvarii — partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este **a doua moarte**” (Apocalipsa 21.8). „De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimilor lor spre necurăție, ca să-și dezonoreze trupurile între ei înșiși, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat pentru totdeauna!” (Romani 1.24–25). „Dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 5.20,21). „Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viață eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23). „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19.10). — Cuvântul lui Dumnezeu, sămânța renașterii, și-a arătat puterea minunată asupra acestui om. În acea seară, el și-a mărturisit păcatul, a primit harul și s-a încredințat în mâinile lui Isus. Ce clipă sfântă! — acest om foarte vinovat și păcătos a fost renăscut la o viață nouă, ba chiar eternă! Atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Acest păcătos iertat a fost muștrat de conștiință că, cu câțiva ani în urmă, în orașul său natal, depusese mărturie mincinoasă pentru a scăpa nepedepsit dintr-o anchetă judiciară. Trecuseră șapte ani de atunci. Dar Duhul lui Dumnezeu, care este un Duh al adevărului, l-a împins pe acest om să scrie o scrisoare către Parchet, în care și-a mărturisit deschis mărturia mincinoasă și păcatele sale, declarând că — biruit prin harul lui Dumnezeu — devenise un copil al Dumnezeului veșnic, un mărturisitor al lui Isus, Mântuitorul său. A fost citat în fața instanței. Acolo a mărturisit în fața curții cine fusese, ce făcuse — dar a mărturisit și *ce făcuse Isus pentru el și în el*. Această mărturie simplă a fost o predică puternică despre puterea și dragostea mântuitoare și eliberatoare a Fiului lui Dumnezeu, despre minunea împăcării depline prin sângele vărsat pe crucea de la Golgota.

Condamnarea a avut loc conform legii. În timpul lungii sale detenții în izolare, acest om a fost o mărturie clară a fericirii de neclintit și a păcii liniștite a copiilor lui Dumnezeu. De la directorul închisorii până la gardieni, toți au văzut un om cu chipul strălucitor. Scrisorile sale mărturiseau că Domnul său era lângă el zi și noapte, pentru a-i înviora inima. Toată vina, toate păcatele fuseseră îndepărtate de sângele lui Isus, iar privind spre viitor, el nu purta povara îngrijorărilor.

El era un om cu totul nou, o întruchipare clară a cuvântului: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5.17).

Dar nu numai cei care au căzut moral trăiesc așa ceva, ci fiecare creștin adevărat. El primește, prin nașterea sa din nou, o viață nouă, pe care înainte nu o cunoștea: **viața eternă!**

IV.

Fiecare om este, prin natura sa, un păcătos vinovat; el este un om pierdut pe calea pierzării eterne și are nevoie să fie mântuit.

Exemplele de mai sus demonstrează că harul mântuitor are puterea de a răspunde credinței chiar și în *cazuri lipsite de speranță*. Trebuie însă înțeles că toți oamenii, *chiar și cei buni din punct de vedere moral și evlavioși*, se prezintă în fața lui Dumnezeu ca păcătoși vinovați și pătați. Prin natura și esența lor, ei sunt: **oameni pierduți, care trebuie mântuiți**.

Oamenii sunt ca zdrențele care sunt duse la fabrica de hârtie; printre acestea se află unele care par destul de curate, dar toate sunt inutilizabile în starea lor actuală. Toate au nevoie, înainte de a putea fi transformate în hârtie albă ca zăpada, de o curățire și o transformare completă. Această transformare are loc prin procesul de fabricație, prin utilizarea clorului și a acizilor, atât în cazul celor de culoare deschisă, cât și al celor gri, roșii și negre.

Omului natural, care ține la onoarea sa, îi este greu să se numere printre cei complet pierduți și respinși. Mulți oameni cred că nu sunt chiar atât de răi. Ei văd pe alții a căror viață este și mai întunecată și atunci se consideră buni. Ei nu recunosc ce este omul firesc înaintea lui Dumnezeu — toată virtutea și dreptatea lui nu sunt decât o haină din zdrențe sfâșiate și murdare. Mâna milostivă a lui Dumnezeu se întinde spre cei chemați, care se lasă convinși de vina lor și de starea lor pierdută. În aceștia își sărbătorește harul triumful. **Împăcarea este pentru cei vinovați, harul pentru cei condamnați, mântuirea pentru cei pierduți!** Temnicerul din Filipi era, în ochii lui, unul dintre aceștia — harul l-a mântuit. *Ești și tu vinovat și pierdut?* Atunci și tu ești un subiect potrivit pentru harul lui Dumnezeu. Acesta realizează o curățire deplină prin sângele lui Isus.

Din vechime, oamenii s-au certat dacă inima omului este, în esență, bună sau rea. Iată câteva mărturii ale înțelepților din Grecia și Roma.

Sofocle (a trăit la Atena între 496 și 406 î.Hr.) spune: „Păcatul este comun tuturor oamenilor.” *Aristotel* (a trăit la Atena între 384 și 322 î.Hr.) spune: „Ce este omul? O imagine a neputinței, un vârtej al schimbării, leagănul invidiei și al mizeriei.” *Plutarh* (a trăit la Charonia între anii 46 și 125 d.Hr.) spune: „Pasiunile sunt înnăscute omului, nu îi sunt aduse din exterior.” *Crates* (a trăit în Grecia în jurul anului 328 î.Hr.) spune: „Așa cum în fiecare rodie există întotdeauna un sâm bure putred, tot așa în fiecare om există cel puțin o înclinație păcătoasă; nimeni nu este fără păcat.” *Seneca* (a trăit la Roma între anii 4 î.Hr. și 65 d.Hr.) spune: „Cu toții suntem răi. Ceea ce unul reproșează altuia, fiecare o va regăsi în propria sa inimă.”

Acești oameni aveau, deși în mod diferit, prin conștiința lor, o convingere profundă cu privire la păcatul care locuiește în inima omului (citește *Romani* 2.14,15). Și ce sentință dă Dumnezeu asupra inimii omului? „Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască?” (*Ieremia* 17.9.) „Gândul inimii omului este rău din tinerețea lui” (compară cu *Geneza* 6.5 și 8.21). Cine a privit puțin în propria sa inimă și în inimile celor din jurul său știe că inima omului este rea. Nu este nevoie să-i înveți pe copii rău; din proprie inițiativă, fără să aibă nevoie de un învățător, ei pot minți, pot fi neascultători, pot batjocori, se pot supăra unii pe alții, se pot certa, pot fi mândri, se pot preface, pot neglija datoria, ba chiar pot fura, să înșele și să se lase pradă poftelor necurate. Este **doar harul** lui Dumnezeu dacă un om este ferit de adâncurile pierzării prin păcat.

Se povestește despre un medic credincios, care a trăit în secolul al XVIII-lea la Leyden, în Olanda, pe nume Hermann Boerhaave, că acesta a început să plângă amarnic când a văzut un criminal condus spre locul execuției. S-a încercat să-l liniștească, deoarece acel om merita din plin pedeapsa cu moartea. Dar Boerhaave a răspuns: „Nu plâng pentru el, ci pentru mine; căci nu pot să nu mă gândesc că toate înclinațiile rele care l-au condus pe acel nefericit pe calea viciului se aflau și în inima mea. Dacă nu am devenit un criminal, asta s-a întâmplat *numai datorită harului nemeritat al lui Dumnezeu față de mine.*”

Cei mai mulți oameni nu-și cunosc nici inima rea, nici puterea mântuitoare și eliberatoare a harului lui Dumnezeu, nici viclenia și puterea lui satan, stăpânul lumii, care îi conduce sub stăpânirea sa. Ei își imaginează că ar putea să se oprească pe calea păcatului oricând și oriunde ar dori. Aceasta este o eroare fatală. „Adevărat, adevărat vă spun: oricine practică păcatul este rob al păcatului” (Ioan 8.34). Puterea păcatului leagă omul în lanțuri, și cu cât acesta urmează mai conștient căile păcatului și se bucură de pofta păcatului, cu atât devin mai puternice aceste lanțuri, cu ajutorul cărora satan, tatăl minciunii, își conduce sclavii astfel legați. Conștiința îi mărturisește păcătosului că este responsabil pentru căile și faptele sale; el nu poate da vina pe altcineva — dar nici nu se poate elibera singur din lanțuri. Numai Isus poate face aceasta. Isus este Eliberatorul. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8.36). Isus bate la ușa inimii tale; dacă Îi deschizi, El te eliberează. Dar dacă nu-I deschizi, să nu crezi că ai puterea de a decide până unde vrei să mergi pe calea păcatului.

Este o eroare fatală ca oamenii să creadă că omul este, în esență, bun și că trebuie doar să fie îndrumat printr-o educație înțeleaptă, pentru a deveni bun. Desigur, o educație înțeleaptă este necesară, poruncită de Dumnezeu, o cale a binecuvântării. Fericit este poporul în care, prin disciplină și ordine în familii, în școală, în ateliere, în viața publică, se blochează calea răului și se promovează binele! Este absolut necesar să le arătăm tinerilor binele prin exemplu și model, să pedepsim răul — acolo unde aceasta nu se întâmplă, se instalează blestemul. *Dar nicio educație nu poate elibera pe un om de puterea păcatului, nici măcar cea mai bună; numai harul lui Dumnezeu, prin credința în Hristos, poate realiza aceasta.*

Odată, un profesor renumit din Berlin a ținut o prelegere despre educație în prezența lui Frederic cel Mare. El a spus că omul este, în esență, bun, că trebuie doar să fie educat corect, iar atunci vom avea numai oameni buni. Bătrânul împărat cunoștea bine oamenii, după o viață lungă. Când profesorul a terminat, împăratul s-a ridicat, l-a bătut pe umăr și i-a spus în franceză: „El încă nu cunoaște această rasă blestemată!” —

Omul, în starea sa naturală, se află în lume fără speranță și fără Dumnezeu; dar nu numai atât: el se naște sub influența dominantă și puterea constrângătoare a lui satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni nu sunt deloc conștienți de acest fapt; dimpotrivă, ei cred că sunt liberi, în timp ce au voința *legată*. Pentru toți oamenii este valabil faptul că Evanghelia le este trimisă „ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și *de sub puterea lui Satan la Dumnezeu*, ca să primească iertarea păcatelor” (Faptele apostolilor 26.18).

Orice om sincer, care dorește să împlinească voia lui Dumnezeu, va fi convins că în el există o putere care îl împiedică să facă binele și că, în jurul lui, oamenii sunt constrânși de un stăpân al lumii să facă răul, să se împotrivescă lui Dumnezeu și să-L contrazică. Aceasta este valabil pentru toți oamenii, inclusiv pentru cei evlavioși, virtuoși și nobili. Este o parte esențială a adevărului Evangheliei faptul că și cei integri din punct de vedere moral și cei virtuoși au nevoie de *mântuire*. Ești vinovat chiar și atunci când te numeri printre cei curați din punct de vedere

moral. Nenumăratele tale indiferențe față de Dumnezeu, nrecunoștința ta față de dragostea cu care Isus te-a căutat, te acuză!

Care este prima și cea mai mare poruncă? „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este porunca cea mai mare și cea dintâi” (Matei 22.37,38). Am respectat eu această poruncă? Știu că nu a fost așa! Dacă am încălcat zilnic, toată viața, *cea mai mare poruncă*, nu sunt oare *cel mai mare păcătos*? Cu adevărat, eu sunt acela; nrecunoștința mea față de Dumnezeu și de oameni ajunge până la cer! Nu este aceasta adevărul și în viața **ta**? Cu toate acestea, harul lui Dumnezeu te-a purtat până în această clipă. Sentința divină asupra neamului omenesc sună astfel: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună ne folositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar” (Romani 3.10-12). Privește-L pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a luat asupra capului Său nevinovat vina ta — vina ta nemăsurat de mare! Privește-L pe Garantul tău, care a intrat în locul tău în judecata lui Dumnezeu și a primit sentința dreaptă, purtând întreaga pedeapsă pe care o merita tu! Privește-L cum este chinuit pe cruce, suferind și murind — lasă raza acestei dragoste divine să-ți atingă inima și conștiința și lasă-te convins că nu-ți rămâne altceva decât să te prăbușești la picioarele lui Isus ca un vinovat care imploră milă!

Astfel, ne aflăm în fața unor fapte foarte clare:

1. Omul firesc nu este bun și liber, ci inima lui este înclinată spre rău, legată de sclavia păcatului. El este pierdut prin natura sa, se îndreaptă spre pierzarea eternă, trebuie mântuit. Despre omul firesc, Scriptura spune: „Eu sunt carnal, vândut păcatului” (Romani 7.14).
2. Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii, ține oamenii în stăpânirea sa prin mii de legături și capcane, îi înșală, le orbește mințile, pentru ca aceștia să nu se refugieze la Isus, marele Mântuitor. „Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, în care **dumnezeul veacului acestuia** *a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.*” (2 Corinteni 4.3,4).
3. Fiul lui Dumnezeu este aproape de toți oamenii, un Mântuitor prezent, gata să-l salveze pe orice om sincer de sub stăpânirea lui satan, din blestem și din lanțurile păcatului, pe oricine dorește să se încreadă în El cu credință. „Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi, chemați-L cât timp este aproape. Să-și părasească cel rău calea sa și omul nedrept gândurile sale și să se întoarcă la DOMNUL — și El va avea milă de el — și la Dumnezeuul nostru, pentru că El nu obosește iertând” (Isaia 55.6,7). „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Romani 10.13).

V.

Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor.

Faptele de mai sus trebuie recunoscute și acceptate în mod clar; ele constituie temelia pe care se desfășoară marea luptă dintre lumină și întuneric în această lume pământească.

Mai presus de toate, trebuie înțeles **cine este satan**, marele vrăjmaș al lui Isus, stăpânul din a cărui putere trebuie eliberat omul legat.

Cuvântul lui Dumnezeu descrie starea omului firesc astfel: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți.” (Efeseni 2.1–3). De asemenea, Scriptura spune despre martorii Evangheliei: „Pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești” (Efeseni 6.12).

Satan a ridiculizat aceste adevăruri importante în fața oamenilor înșelați. El le șoptește: „*Diavolul? Nu există! Copii, totuși nu sunteți atât de proști încât să credeți într-un diavol!*” — Acest discurs le place oamenilor; cine ar vrea să fie considerat prost! Imediat toți repetă după el: Un diavol personal? Imposibil — este doar o idee pe care oamenii au născocit-o. Nimeni nu trebuie să se teamă de diavol, dimpotrivă, avem doar motive să râdem de el. Dar Goethe, marele cunoscător al naturii umane, spune: „Oamenii de rând nu-l observă niciodată pe diavol, chiar dacă el i-ar subjugă.” Așa stau lucrurile. Omul crede cu plăcere ceea ce își dorește. Oamenii își doresc să nu existe diavol, atunci, firește, nu există nici păcat, nici pedeapsă, nici iad. Întregul *adevăr* biblic despre păcat, judecății și dreptății este atunci făcut bucăți. Nu mai e nevoie să te temi de Dumnezeu, nu mai ai nevoie de un Mântuitor care să te scape de vina și blestemul păcatului. Trăiești pentru momentul de față, te distrezi cât poți de bine și te străduiești să uiți ce va urma. Cât de departe a ajuns această respingere conștientă a poporului nostru față de Dumnezeu și Cuvântul Său, se vede clar din faptul că, încă de acum câțiva ani, *cercuri largi din orașele germane sărbătoreau seara de carnaval ca pe un festival al iadului*.

În anul 1908, la Heidelberg, duminică, 1 februarie, s-a sărbătorit un festival al diavolului sub numele: „*O noapte în infern*”. Satan însuși a fost prezentat ca un om amuzant, prietenos și bun, care, în fond, nu urmărea decât ca oamenii să se distreze în mod inofensiv. „În mijlocul tunetelor și fulgerelor, din apartamentele sale a apărut, în veșminte somptuoase, Prințul satan, pentru a-și întâmpina noii oaspeți cu un salut poetic și a le prezenta evenimentele care urmau să aibă loc în onoarea lor. La porunca sa, au apărut mai întâi mici și încântătoare figuri de diavoli, 20 de copii care au executat un frumos dans și tot felul de scamatorii.” Așa se menționa în relatarea ziarului despre festivitate. La München, într-un teatru, s-a sărbătorit carnavalul artiștilor de scenă din München sub titlul: „*Diavolul s-a dezlănțuit*”. Se înțelege de la sine că la această sărbătoare, care a batjocorit și a ridiculizat tot ceea ce este sfânt și adevărat, sute de oameni au cântat împreună cântece vesele în care iadul era lăudat, iar raiul batjocorit. S-a batjocorit mântuirea sufletelor și iertarea păcatelor. Mulțimea de spectatori acceptă toate acestea râzând, de parcă nu ar fi nimic — o dovadă cutremurătoare a faptului că poporul nostru este pe cale să piară prin negarea lui Dumnezeu. „Dar aceștia, ca animale din fire, fără rațiune, făcute să fie prinse și omorâte, hulind în cele ce nu cunosc, vor pieri, de asemenea, în stricăciunea lor, primind răsplata nedreptății; socotind plăcere desfătarea în plină zi; pete și întinăciuni, desfătându-se în înșelăciunile lor, în timp ce se ospătează cu voi; având ochii plini de adulter și care nu se opresc de la păcat, ademenind suflete nestatornice; având o inimă deprinsă la lăcomie, copii ai blestemului.” (2 Petru 2.12-14). Cei care născocesc astfel de petreceri, în cadrul cărora nu dau nicio importanță celor mai prețioase adevăruri ale Evangheliei — ei înșiși sunt înșelați de marele înșelător, care îi consideră proști; și îi înșală și pe alții! —

Nimeni nu trebuie să se mire de aceste lucruri. Căci este scris: „în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor pofte și spunând: «Unde este

promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației» (2 Petru 3.3,4). Este *stăpânul lumii*, satan, cel care îi orbește pe cei înșelați cu plăcerile trecătoare, cu pofta ochilor, pofta trupului și cu lăudăroșia vieții, pentru ca strălucirea Evangheliei să nu ajungă la ei.

S-ar putea scrie multe cărți emoționante pentru a arăta cum satan, prin înșelăciunea poftelor trupului, conduce vieți omenești frumoase și binecuvântate spre pieire, spre rușine, spre disperare, spre boli fizice incurabile, spre azilul de nebuni, spre o moarte prematură. Dar acest mare vrăjmaș are încă multe alte mijloace și căi de a-i înșela pe oameni. Unul dintre cele mai cumplite mijloace ale sale este *alcoolul*, prin care îi conduce pe oameni pe căi ale păcatului, pe care altfel nu le-ar fi urmat niciodată; un alt instrument de înșelăciune satanică sunt *banii*, pe care satan îi arată omului de la distanță și îi strigă: „Dacă i-ai avea — atunci ai fi fericit”. Oamenii nu au nici cea mai mică idee cât de *diabolic este satan*; cum îi stă în fire să-i facă nefericiți pe cei care îl slujesc de bunăvoie. Se poate observa aceasta atât la zgârcitul care își are idolii în banii strânși, cât și la hoț și escroc, care, cuprins de lăcomia după bani, întinde mâna după bunurile altora.

Scopul urmărit de marele maestru al înșelăciunii este întotdeauna același: *oamenii trebuie să fie înșelați cu privire la realitatea eternității până în ultima clipă a vieții lor*.

Și tu ești în pericol de a fi înșelat de acest vrăjmaș. El îți spune: Eternitate? Fericirea eternă? Ce este asta? Este o înșelătorie pioasă. — Păcat? Vină? Iertare? Pace? Sunt vise fără valoare. — Hristos, Cel răstignit? Să fie El Mântuitorul păcătoșilor pierduți? Cu ce te poate ajuta El? — Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu? Nimic altceva decât vechituri depășite, cine se va mai interesa de astfel de lucruri! Nu ai timp pentru aceasta. Muncește și bucură-te de viață! — așa sunt înșelați milioane de oameni.

Orice comerciant se informează cu privire la încrederea și reputația firmei cu care intră în relații de afaceri. Pericolul de a cădea în mâini înșelătoare este atât de mare, încât există agenții speciale de informații, companii mari care se ocupă exclusiv cu furnizarea de informații despre reputația comercială, prestigiul și solvabilitatea unor întreprinderi și persoane. Dacă se solicită unei astfel de agenții de informații dacă domnul X sau firma Y sunt de încredere, se primesc informații detaliate și aproape întotdeauna fiabile. Se află cine este domnul X, ce avere are și ce reputație se bucură în cercurile de afaceri. Cu toate acestea, există o personalitate cu care toți oamenii au de-a face și despre care nimeni nu se interesează, deși ar fi foarte ușor să obținem informații fiabile despre el și despre activitatea sa — acesta este **satan, stăpânul acestei lumi**, în împărăția căruia ne-am născut și trăim. Suntem înconjurați din toate părțile de agenții săi; el este cel mai rafinat escroc, înșelător și mincinos — dar aproape nimeni nu-l recunoaște. El îi privează pe oameni de fericirea vieții lor pentru timp și eternitate, în multe cazuri de sănătatea lor, de fericirea și pacea familiei lor, de toate binecuvântările minunate pe care bunătatea lui Dumnezeu voia să le pună în viața lor, și totuși reușește să-i facă pe oameni să nu-i recunoască înșelăciunea și să cadă victime ale acesteia.

Cu câțiva ani în urmă, fiul înfloritor, în vârstă de 26 de ani, al uneia dintre familiile cu prestigiu s-a împușcat. Ce s-a întâmplat? Avea o relație de adulter cu o femeie. Aceasta a divorțat de soțul ei de dragul lui. După ce s-a întâmplat aceasta, ea i-a cerut concubinului să se căsătorească cu ea. El, însă, nu a vrut. Ce era de făcut? Femeia s-a agățat de el, iar el a înțeles: — nu pot scăpa de ea. Atunci a recurs la revolver. — Este util să analizăm mai îndeaproape un astfel de caz, pentru a recunoaște viclenia înșelătoare a lui satan. Mai întâi, el le arată plăcerea ispititoare

a păcatului; oamenii înșelați pășesc pe calea adulterului. Un bărbat cinstit, care nu bănuiește de nimic rău pe soția sa, este înșelat, copiii pierd loialitatea și dragostea mamei lor, fericirea și onoarea unei familii sunt distruse. Ce povară se adună pe conștiința celor vinovați! Promisiunile de dragoste sunt înlocuite de plăcerea păcatului, divorțul fiind consecința.

În zadar bărbatul înșelat o cheamă pe soția necredincioasă înapoi pe calea binecuvântării. „Vreau să te iert de toate!” În zadar — divorțul este pus în aplicare și se realizează. Acum, soția necredincioasă așteaptă fidelitate din partea concubinului, sperând să găsească o fericire mai bună alături de el. — Tânărul însă își dă seama ce îl așteaptă: fără binecuvântarea părinților, va trebui să trăiască toată viața cu amintirea păcatului său. El strigă: „Nu pot!” — „Dar ți-ai dat cuvântul! M-ai făcut nefericită, ți-am sacrificat totul!” Conștiința celui fără conștiință începe să țipe; ochiul său nu vede nicio ieșire. Satan îi șoptește: „Pune capăt vieții tale!” Norii devin tot mai întunecați; el ia arma morții și își îndeplinește planul. Satan râde batjocoritor. Ce capodoperă i-a reușit! Lumea numește asta un roman care s-a sfârșit ca o tragedie.

Dar sunt cel puțin la fel de numeroase cazurile în care bărbatul, purtat de poftele trupești, își înșală soția credincioasă și aleargă după altele. Și aici se ajunge la același sfârșit trist al unui drum parcurs împreună, care poate că a început odată în dragoste sinceră și fidelitate conjugală.

Cât de des, la o privire mai atentă, vinovăția și omisiunile, lipsa de considerație sau de înțelegere sunt de ambele părți! Pentru câți dintre cei care se căsătoresc astăzi, căsătoria nu este decât o scurtă beție senzuală, care curând cere schimbare, pentru că fiecare crede că trebuie să se trăiască în mod egoist. Faptul că ne dăm unul altuia o promisiune de fidelitate și că fidelitatea necesită, de asemenea, autodisciplină și putere de voință: cât de puțini mai gândesc la aceasta! Dar pe cine ar trebui să-și ia drept model copiii care cresc? —

Oamenii se îndreaptă pe calea largă care duce spre pieire. Viața omului este ca mișcarea Pământului și a corpurilor cerești. Totul pare să stea pe loc, nu se observă nimic din viteza nebunească cu care acestea se rostogolesc prin univers. Dar ele nu stau pe loc. **„Este ca și cum am zbura”,** — încotro? Spre eternitate! Și ca nenumărații oameni, a căror viață nu poate fi descrisă mai plastic decât prin cuvintele psalmului: „Își petrec zilele cu vorbiri nechibzuite!” — Este vorba despre decizia finală, despre **ceea ce** vei fi pentru totdeauna și **unde** vei fi pentru totdeauna. Nu te lăsa înșelat! Se apropie cu repeziciune ceasul în care cortina se va sfâșia și în care vei sta în fața lui Dumnezeu și a oamenilor *așa cum ești cu adevărat*, cu toată povara și rușinea păcatului tău. Atunci, dincolo de această lume și dincolo de această viață pământească, nimeni nu te va putea ajuta. Astăzi însă, Cel care te iubește nespus și care singur te poate și vrea să te mântuiască — **Isus, Fiul lui Dumnezeu** — bate la inima și la conștiința ta. Împovărat cu vina ta și cu blestemul păcatelor tale, El a fost pe crucea de la Golgota. El este aproape de tine, deschide-I inima și recunoaște-L — **la El nu vei fi niciodată înșelat.**

VI.

Credința mântuitoare se bazează pe ceea ce a făcut Isus pe cruce și pe ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Opiniile și punctele de vedere, dorințele și speranțele, învățăturile și discursurile, toate acestea pot pregăti evenimente mari — dar marile înnoiri și transformările decisive se clădesc numai

pe **fapte**, pe *realități trăite* în viața fiecărui om, la fel ca în viața popoarelor și a statelor. Victoriile de la Wörth — St. Privat — Sedan, capitulările de la Metz și Paris au fost fapte pe care s-au clădit încheierea victorioasă a războiului din 1870/71, fondarea Imperiului German cu toate consecințele sale pentru poporul german. Dezvoltarea națională a patriei noastre s-a bazat pe acele evenimente istorice. Cine ar vrea să pună la îndoială acestea din urmă, nu ar fi în deplinătatea facultăților mintale.

La fel de puțin poate un om cu mintea întreagă să conteste teribilul colaps al patriei noastre, survenit după o luptă eroică de patru ani de apărare împotriva unei superiorități copleșitoare, cauzat de blocada care a dus la foamete și de epuizarea internă, din cauza disputelor dintre partide și a propagandei inamice, din cauza înșelăciunii viclene a celor paisprezece puncte ale lui Wilson și din cauza păcii impuse cu forța de la Versailles. Sunt fapte istorice de necontestat, ale căror consecințe trebuie să le suportăm.

Este extrem de important să înțelegem că și credința creștină, această forță victorioasă care, până în ziua de azi, a transformat viețile oamenilor, ba chiar case și familii întregi, se bazează pe *fapte*. Atâta timp cât oamenii privesc creștinismul ca pe o învățătură religioasă, pe care fiecare o poate accepta sau respinge în funcție de înclinațiile și starea sa interioară, ei se află nu doar într-o eroare spirituală, ci și într-una istorică.

Oamenii recunosc de bunăvoie marile fapte ale oamenilor — dar, de îndată ce este vorba de marile fapte ale lui Dumnezeu, se consideră îndreptățiți să le șteargă din istoria omenirii și să le transfere în domeniul legendei, al imaginației, al ficțiunii — deși efectele marilor fapte ale lui Dumnezeu sunt la vedere pentru toți oamenii.

Niciun om cu mintea întreagă nu pune la îndoială realitatea istorică a lui Alexandru cel Mare, a victoriilor sale de la Granicus, de la Issos și de la Gaugamela, a intrării sale triumfătoare în Babilon, a marelui său imperiu mondial, a campaniei sale în India — deși toate acestea s-au transformat repede în praf și cenușă. Dar, faptul că Fiul lui Dumnezeu S-a arătat pe pământ, că S-a încărcat cu păcatul lumii, că a îndurat pe cruce judecata dreaptă a lui Dumnezeu, că a deschis pentru păcătoșii vinovați poarta către inima Tatălui, că a înviat victorios din mormânt, că ucenicii și martorii lui Isus au primit și primesc și astăzi, prin Duhul Sfânt, viața divină și eternă, că Fiul lui Dumnezeu înviat este prezent în mod viu printre ai Săi, că El i-a făcut și vrea să-i facă în orice vreme pe ai Săi martori victorioși — nu trebuie oare recunoscute aceste fapte? Credința creștină se bazează pe ceea ce a făcut Dumnezeu!

Prima faptă a lui Dumnezeu: „În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. ... Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.” (1 Ioan 4.9,10,14).

Ce mesaj minunat, că Domnul gloriei, Creatorul tuturor lucrurilor, S-a făcut om, că S-a născut pe pământ ca Fiul al fecioarei Maria, că a stat ca prunc în ieslea din Betleem! Înțelege această realitate: Cel care este strălucirea gloriei Tatălui și chipul esenței Sale, Cel care susține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale, a părăsit gloria Tatălui, a devenit asemenea nouă, un Om, și a fost găsit în înfățișare ca un om. El a străbătut această viață săracă, pentru că a vrut să ne mântuiască.

Ce eveniment! **Fiul lui Dumnezeu S-a arătat personal pe pământ**, pentru că nu putea suporta gândul că noi vom fi pierduți pentru totdeauna. El a venit din dragoste pentru noi, vrăjmașii Săi, pentru păcătoșii vinovați și pătați. Ce faptă! O, așază-te pe acest teren al realității: *Isus a venit pentru că te căuta și te iubea. Ești convins de aceasta? Recunoști această faptă a lui Dumnezeu?*

A doua faptă a lui Dumnezeu: Isus, Domnul gloriei, a murit pe cruce în judecata lui Dumnezeu ca garanție pentru păcătoșii vinovați. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Poți să fi sărbătorit de cincizeci de ori Vinerea Mare, poți să fi participat de o sută de ori la Cina Domnului, fără să fi înțeles cu credința inimii realitatea acestei cea mai mare faptă a lui Dumnezeu.

Așază-te cu gândul sub crucea de la Golgota. Omul palid, încunurat cu spini, care atârna acolo pe cruce între doi tâlhari, ca un lepădat, ca un vinovat, ca un blestemat, este *Fiul unic al lui Dumnezeu*, Domnul Vieții, Creatorul tuturor lucrurilor. Pe capul Său se află întreaga povară a tot ceea ce a fost păcat în ființa ta, în gândurile și poftele tale, în cuvintele, faptele și omisiunile tale. El poartă vina ta, El îți ia locul în fața Judecătorului sfânt. Ca garant al tău, El primește întreaga pedeapsă dreaptă pe care o meriți tu. În orele întunecate ale judecății divine, El este părăsit de Dumnezeu, deoarece păcatul tău stă între El și Dumnezeul sfânt. Când sentința a fost îndeplinită, El a strigat: „S-a împlinit!” „Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; ... Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53.4,5).

S-a întâmplat aceasta cu adevărat pentru tine? Recunoști această lucrare a lui Dumnezeu? Te supui efectelor ei? Ești convins că *dragostea față de tine* L-a împins pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce și că Dumnezeu, pentru că te-a iubit pe tine, cel vinovat, a lăsat ca Fiul Său unic să sufere și să moară în locul tău, în judecata dreaptă asupra vinovăției tale? A curs oare cu adevărat sângele Fiului lui Dumnezeu pe cruce pentru vina ta?

Pe cel care este convins de acest adevăr și care se înclină înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și vina păcatului și starea sa pierdută, jertfa de la Golgota îl transformă dintr-un vinovat într-un neprihănit, dintr-un pierdut într-un moștenitor al vieții eterne. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3.16).

Este clar că această realitate istorică, acest fapt pecetluit cu sângele Fiului lui Dumnezeu, este pentru fiecare credincios cel mai mare eveniment din toate timpurile și din eternitate, mult mai important, mai sfânt și mai plin de consecințe decât orice faptă din viața popoarelor, din familie sau din propria mea viață. Dacă este adevărat că Fiul lui Dumnezeu a venit din cer pentru mine, a suferit și a murit pe cruce pentru mine, pentru că dragostea Sa a vrut să mă mântuiască cu orice preț, atunci El, ca Persoană supremă, are dreptul să fie iubit și onorat de mine mai presus de orice. Atunci întreaga mea inimă și viață trebuie să-I aparțină ca jertfă de mulțumire și ca mărturie a ceea ce a făcut El pentru mine. În adevăr, Fiul lui Dumnezeu a vrut să răscumpere această dragoste a mea cu sângele Său, căci așa este scris: „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.15).

A treia faptă a lui Dumnezeu: Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său Preaiubit dintre morți. El nu a murit ca unul învins de moarte, ci *Și-a dat de bunăvoie viața prețioasă în moarte*, spre împăcarea celor vinovați, pe care harul lui Dumnezeu voia să-i mântuiască. De aceea, moartea nu L-a putut ține. El murise, într-adevăr, ca biruitor asupra lui satan, a păcatului, a morții și a lumii și a pătruns în Hades (în împărăția morții) pentru a deschide porțile morții. Dumnezeu a mărturisit aceasta în fața lumii vizibile și invizibile: El L-a înviat dintre morți pe Cel care, pe crucea de la Golgota, prin jertfa Sa de ispășire deplină, L-a glorificat pe Tatăl și a împlinit în chip desăvârșit voia lui Dumnezeu.

Îngerul lui Dumnezeu a mărturisit la mormântul deschis al lui Isus: „Nu este aici, El a înviat!” (Luca 24.5,6) Te rog, spune-mi, spune-ți ție însuți: ești convins că Hristos a înviat din mormânt, așa cum mărturisește Scriptura? Este un fapt că El a petrecut patruzeci de zile împreună cu ucenicii Săi după înviere? Este scris: „căroră (adică ucenicilor), după patimile Sale, li S-a și arătat El Însuși viu, cu multe dovezi, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 1.3). Faptul că S-a înălțat la cer în fața ucenicilor Săi și a fost înălțat la gloria Tatălui este mărturisit de Scriptură: „Și, spunând acestea, pe când priveau ei, a fost înălțat și un nor L-a luat dinaintea ochilor lor” (Faptele apostolilor 1.9). Ești sigur că Hristos înviat este lângă tine ca o Persoană prezentă, sfântă și divină, un Mântuitor care ascultă și mântuiește, un Prieten adevărat și viu, cu care poți vorbi, care te ascultă, care te iubește, care te ajută?

Nenumărați oameni, care se numesc creștini, nu cred, de fapt, în acest *adevăr fundamental al creștinismului, învierea Fiului lui Dumnezeu*. Acest fapt glorios și prețios nu este doar mărturisit și atestat (citește 1 Corinteni 15.1-8), ci mulți au pecetluit cu moartea adevărul acestei mărturii. Mii, ba chiar sute de mii de oameni credincioși și sinceri L-au cunoscut pe Mântuitorul înviat ca pe Mântuitorul și Prietenul lor. El le-a ascultat rugăciunile în cel mai uimitor mod. Ei au experimentat credincioșia cuvintelor și promisiunilor Sale. Mulți și-au dat viața pentru că nu au putut să-L renege pe acest Domn al lor iubit și minunat.

Au existat astfel de martori ai lui Isus doar în vremurile de demult? Nu, și astăzi trăiesc în mijlocul poporului nostru german probabil câteva sute de mii de oameni *care Îl mărturisesc personal pe acest Hristos înviat ca Mântuitor și Prieten al lor*. Ei vorbesc zilnic cu El în rugăciune, se însoțesc cu El ca și cu cel mai drag prieten al lor, Îi cer sfatul în toate lucrurile; El îi călăuzește. Nu sunt entuziaști excentrici, ci oameni sobri, harnici și sinceri, care, exact la fel, ca tine și ca mine, se confruntă în viața de zi cu zi cu cerințele, dificultățile și adversitățile, cu ispitele și încercările ei. Dar sunt oameni care au o certitudine fermă a credinței! Oare sângele apostolilor și al martirilor nu este o mărturie mai bună decât înțelepciunea verbală a unui profesor și cerneala tipărită a unui ziar? Ce garanție mai bună există pentru adevăr: moartea triumfătoare și pașnică a celor care mărturisesc despre Hristos cel înviat și prezent, sau afirmațiile goale ale ateilor și batjocoritorilor în zilele lor de sănătate? **Crede în Cuvântul lui Dumnezeu!** Cel care, din dragoste pentru tine, a venit din cer și a murit pe cruce, îți este aproape. Deschide-I inima, mărturisește-I păcatele tale, adu-I îngrijorările tale! El va vindeca toate rănilor vieții tale. Și tu vei găsi ceea ce au găsit mulțimile celor mântuiți: iertare și pace, salvare de la judecata viitoare, o viață nouă și eternă. Cheamă Numele lui Isus, cheamă-L cu seriozitate! Dacă o faci cu evlavie și credință, El îți va răspunde. Vei primi o certitudine de neclintit cu privire la învierea lui Isus.

Un Hristos mort nu-ți poate fi de niciun ajutor — doar un Hristos înviat, viu, înălțat te poate purta cu mâinile Sale atotputernice. Trebuie să-L experimentezi! Atunci, prin harul lui Dumnezeu, vei trăi chiar aici, pe pământ, o viață nouă, plină de pace și speranță. Dar nu numai atât — tu însuși vei primi, la înviere, un trup nou, asemănător trupului Său glorificat. Vei trăi etern alături de El într-o lume încă invizibilă, în Împărăția Luminii și a Păcii. Atunci se va împlini ceea ce este scris: „Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut” (Apocalipsa 21.4).

Acesta nu este un vis, nu sunt doar cuvinte pioase — aceasta este realitatea vieții de zi cu zi! Fiecare creștin adevărat știe aceasta. Pentru el, aceasta este o certitudine absolută, de neclintit, garantată de Dumnezeu. — Domnul său înviat i-a promis aceasta. „Dar Dumnezeu L-a înviat pe Domnul, așa cum ne va învia și pe noi prin puterea Sa” (1 Corinteni 6.14).

Apostolii s-au numit pe ei înșiși: **martori ai învierii** (Faptele apostolilor 1.22). Fiecare creștin adevărat este un martor al învierii. Acest fapt are o importanță deosebită în zilele noastre, deoarece negarea marilor fapte ale lui Dumnezeu se răspândește. Am găsit publicată următoarea scrisoare a studentului la teologie G. Z.:

Într-o zi, profesorul nostru a vorbit despre subiectul: „Există o Înviere?” Această întrebare, de o importanță eternă pentru mine și pentru noi toți, a primit un răspuns categoric negativ în cursul prelegerii. Zâmbind cu tristețe, profesorul K. a încheiat cu cuvintele: „Îmi pare rău, domnilor, că astăzi v-am răpit ultima scânteie de credință copilărească și de învățătură catehetică credincioasă, ba chiar a trebuit să v-o răpesc fără milă. Dar ar însemna să readucem misticismul întunecat și necredincios al Evului Mediu întunecat în epoca noastră, luminată de torțele științei teologice moderne, dacă v-aș spune: *Există* o înviere dintre morți. Și nu voi face aceasta. Consolați-vă, așadar, a fost o iluzie plăcută. Treziți-vă; fiți bărbați întregi, cu adevărat întregi; și gândiți-vă: a fost un vis frumos, încântător! Și apoi sfâșiați această imagine de vis, căci această Fata Morgana nu a fost altceva decât o înșelăciune, o înșelăciune care a durat multe secole. Așadar, domnilor, știința ne strigă: „Nu există *nicio* înviere a morților!” —

Ajuns în camera mea, m-am aruncat în genunchi în fața canapelei, copleșit de frica din sufletul meu, căci, în ciuda influenței corupătoare a celor doi profesori fără de Dumnezeu, păstrasem obiceiul rugăciunii încă din casa părintească. L-am rugat cu ardoare pe Dumnezeu să-mi lumineze inima apăsată, peste care se așternuse o întunecime densă.

Când, a doua zi, l-am vizitat pe compatriotul meu, medicul credincios W., în camera lui și i-am mărturisit starea sufletului meu, acesta m-a întrebat brusc: „Știi deja că tânăra și frumoasa soție a profesorului tău a murit noaptea trecută, după o operație aparent reușită? Așteaptă puțin”, a continuat el, „să vedem cum va fi continuarea prelegerii sale dogmatice; chiar că poți fi curios!”

Și continuarea a venit. Peste paisprezece zile, după o scurtă întrerupere cauzată de moartea soției sale, profesorul R. și-a reluat prelegerile. În mod ciudat, pentru prima sa prelegere dogmatică, a ales din nou vechiul subiect, deja discutat: „Există o înviere a morților?” În sala plină până la refuz domnea o liniște de mormânt, când profesorul K., vizibil profund mișcat, a început cu voce stinsă: „Domnilor! Trebuie să vorbesc încă o dată despre această temă serioasă. Într-adevăr, există o înviere a morților! Marele și puternicul Dumnezeu,

Atotputernicul, care locuiește în ceruri, dar și alături de cei cu inima zdrobită și sfâșiată, mi-a arătat mie, bietului păcătos, acum două săptămâni — în noaptea de după ultima mea prelegere dogmatică — la patul de moarte al iubitei mele soții, smulsă de lângă mine printr-o moarte subită, într-un mod atât de cutremurător: nu există doar un Dumnezeu veșnic, ci există și o înviere. — Iertați-mă, așa cum Dumnezeu să mă ierte pe mine, că am spus vreodată contrariul. Astăzi retrag totul. Ce ar trebui să fac eu, bietul om, unde să găsesc mângâiere și sprijin, dacă nu ar exista învierea celor dragi?”

Nu a mai apucat să spună nimic. Cu un strigăt de durere, bărbatul puternic, abia în vârstă de patruzeci de ani, a leșinat în fața ochilor noștri, prăbușindu-se la catedră. Câțiva studenți, care stăteau în față, au sărit în ajutor și l-au dus pe profesorul lor la apartamentul său singuratic din apropiere; nicio soție iubită nu a venit să-l întâmpine pe bolnav acolo, iar prietenii au fost nevoiți să-l așeze ei înșiși în pat. În tăcere, cu ochii umezi, l-au părăsit apoi.

Ce trebuie să fi îndurat acest bărbat puternic în ultimele două săptămâni! Dar nu luptase în zadar. Dumnezeu îi dăduse victoria, iar mai mulți dintre ascultătorii săi au găsit curând după aceea credința și pacea în Isus.”

VII.

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, omul este convins de dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, el crede și primește viața eternă.

De îndată ce un om acceptă Cuvântul lui Dumnezeu, el bea „apa vieții eterne”. Așa numește Domnul Cuvântul Său. El spune: „Oricine bea din apa aceasta (adică din înțelepciunea pământească, din plăcerile pământești, din poftele pământești) va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viață eternă” (Ioan 4.13,14). Sfânta Scriptură numește adesea Cuvântul lui Dumnezeu „apa” (compară cu Psalmul 1.2,3 — Isaia 55.1 — Ieremia 17.8,13 — Ioan 4.10 — Efeseni 5.26 — Apocalipsa 22.17). Această apă (și anume Cuvântul lui Dumnezeu) și sângele Fiului lui Dumnezeu, vărsat pe crucea de la Golgota, sunt cele două mari mărturii ale lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o pentru mântuirea păcătoșilor. De îndată ce păcătosul acceptă aceste mari mărturii divine și se închină cu smerenie în fața lor, el primește în inima sa, prin Duhul Sfânt, mărturia incontestabilă a adevărului mântuirii sale și a harului lui Dumnezeu. Astfel, el primește viața eternă. Căci așa este scris: „Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său. *Cine crede în Fiul lui Dumnezeu* are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. *Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, vouă, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu.*” (1 Ioan 5.8-13).

Este util să înțelegem, pornind de la realitatea vieții pământești, cum se întâmplă *când un om devine credincios și primește viața eternă prin credință*:

Richard Weaver (născut în 1827 la Ashley, în Anglia) a fost nevoit încă de la o vârstă fragedă să-și câștige pâinea într-o mină de cărbune, unde era înconjurat zilnic de necredință și viciu. Tatăl său era un bețiv desfrânat, însă mama sa era o creștină adevărată și rugătoare, care i-a vorbit de timpuriu fiului ei iubit despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, și l-a învățat să se roage. Cu toate acestea, drumul tânărului miner s-a îndreptat repede spre adâncurile păcatului. Într-o dimineață, s-a întors acasă beat, zdrențuit, cu fața plină de sânge, după o noapte de beție și bătaie. Mama lui i-a deschis ușa. Îngrozită de înfățișarea lui, a căzut în genunchi și l-a rugat pe Dumnezeu să-l oprească și să-l salveze pe fiul rătăcit. Dar bețivul s-a înfuriat și a jurat că o va omorî pe mamă dacă nu încetează să se roage pentru el. Timp de ani de zile, rugăciunile mamei păreau să rămână fără răspuns. Fiul a plecat în străinătate, viața lui afundându-se tot mai mult în abis, până la pragul sinuciderii. Deja ascuțise cuțitul cu care voia să se înjunghie în inimă, când a auzit o voce: „Adu-ți aminte de bătrâna ta mamă, care strigă zi și noapte în rugăciunile ei: Doamne, salvează-mi fiul!” A aruncat cuțitul și — s-a dus la cârciumă, ca să se îmbete din nou. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a vorbit atât de puternic, încât a doua zi dimineață a căutat un loc ascuns într-o carieră de nisip, pentru a se încredința cu credință în mâinile lui Dumnezeu. El însuși a spus mai târziu: „Acolo, Hristos și diavolul s-au luptat pentru sufletul meu. Hristos a ieșit victorios. Am ieșit de acolo ca un om nou; de acum înainte, îi aparținam Lui, Cel care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.”

Astfel, acest miner fără de Dumnezeu, aflat acolo în groapa de nisip, a trecut de la blestemul păcatului și întuneric la har; el a trecut de la moarte la viață. Domnul l-a făcut unul dintre cei mai binecuvântați martori ai Săi, un monument al harului. Weaver povestește următorul episod, care oferă o ilustrare elocventă a modului în care ceea *ce a făcut Dumnezeu și ceea ce a spus Dumnezeu* constituie singurul temei al mântuirii și al păcii, precum și al modului în care Duhul Sfânt pecetluiește imediat în credincios certitudinea deplină a mântuirii. El a fost chemat în apropiere de Chester la un hangiu aflat pe moarte. Ajuns în casă, a cerut să i se arate camera în care zăcea bolnavul și a rămas neobservat câteva clipe la ușă. Aici a fost martorul unei scene emoționante. Un tânăr zăcea slăbit și, aparent, în stadiul terminal al tuberculozei, pe patul său de suferință, iar soția lui, doi copii, două surori și un tată bătrân de 80 de ani stăteau în jurul lui, plângând. „O, soția mea!”, gemu muribundul, „nu-mi poți spune ce trebuie să fac pentru a ajunge mântuit?” — „Dragul meu soț”, îi răspunse ea, suspinând, „nu știu ce să-ți spun.” — „Copiii mei, priviți-vă tatăl muribund! Ce trebuie să fac pentru a deveni mântuit?” — În zadar s-a adresat cu aceeași întrebare surorii sale și, în cele din urmă, chiar și bătrânului său tată, spunând: „Tată, nu-i poți spune copilului tău muribund cum poate deveni mântuit?” — „Nu, bietul meu băiat, cât de mult mi-aș dori să-ți spun, dar nici eu nu știu!”

Atunci, omul lui Dumnezeu a ieșit în față, cu Biblia în mână, și s-a apropiat de patul bolnavului, peste trăsăturile feței căruia a trecut o nouă rază de speranță, când i-a adresat și lui Weaver întrebarea: „Domnule, îmi puteți spune cum pot deveni mântuit?” — „Da”, răspunse slujitorul Domnului; „am o promisiune pentru dumneavoastră.” Atunci ochii bolnavului s-au luminat, expresia sumbră a dispărut de pe fruntea lui, iar el a repetat cu bucurie: „O promisiune pentru bietul G.?” — „Și dacă vă aduc una, veți crede în ea?” — „Dacă vreau?” ... Și atunci și-a mărturisit întreaga viață fără de Dumnezeu. Vizitatorul i-a povestit apoi câteva lucruri din propria sa viață. „Cum!”, a exclamat bolnavul uimit, „și dumneavoastră ați fost la fel ca mine?” — „Da, și am găsit iertarea în sângele lui Isus Hristos. Acum însă vreau să-ți citesc ceva din Cartea lui Dumnezeu.”

Weaver a deschis la Romani 10.4: „*Pentru că Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede*”. Acum bolnavul a înțeles foarte bine căci, în Anglia, de exemplu, *sfârșitul Legii era spânzurătoarea*. Weaver, care asistase de curând la execuția unui anume P., i-a descris într-un mod emoționant cum legea, în cerințele sale, nu putea merge dincolo de moartea vinovatului, ci odată cu aceasta își epuiza toate drepturile asupra acestuia. De aceea, Hristos este sfârșit al Legii, pentru că El, Cel nevinovat, a murit pentru cei vinovați și astfel a devenit dreptatea lui Dumnezeu pentru toți cei care cred în El. Apoi, Weaver a citit mai departe până la versetul al nouălea, unde se spune: „Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit.” Atunci, bolnavul s-a ridicat de pe pernă cu o încordare plină de teamă și a întrebat: „Scrie asta și în Biblia mea?” Weaver a citit din nou același pasaj cu voce tare; dar bolnavul nu s-a liniștit până când unul dintre copiii săi nu l-a citit și din propria sa Biblie; iar când s-a convins că cuvântul se află cu adevărat acolo, a exclamat cu o expresie de fericită încântare: „Slavă Domnului! Aceasta este într-adevăr o promisiune pentru bietul G.!”

Bucuria din inima lui l-a făcut să-și uite slăbiciunea trupească. „*Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat! Lăudat fie Dumnezeu! Lăudat fie Dumnezeu!*”, striga el de nenumărate ori. A mai trăit o vreme, pentru a mărturisi și altora ce făcuse Domnul pentru el, și s-a dus acasă în pace, strigând: „*Victorie! Victorie! Lăudat fie Dumnezeu! Da, bietul G. a obținut victoria prin sângele lui Isus Hristos!*”

Aici se învață clar ce înseamnă cuvintele: „El a făcut pace prin sângele crucii Lui.” (Coloseni 1.20.) Prin ce a găsit acest muribund pacea? *El și-a pus încrederea în ceea ce a făcut Domnul pe cruce și în ceea ce a spus El în Cuvântul Său prețios.*

Fie ca fiecare cititor al acestor pagini să înțeleagă cu aceeași claritate și hotărâre mesajul Evangheliei și să apuce viața eternă!

VIII.

Credința mântuitoare nu se bazează pe sentimente pioase; ea își are punctul de plecare în predarea voinței către Domnul Isus Hristos.

Sentimentele pioase sunt cu totul altceva decât *credința mântuitoare*! Câți oameni pot vărsa lacrimi sub impresia unei cântări emoționante. Ei sunt mișcați de o dramă profundă, poate odată impresionați de o predică serioasă, sufletul lor este mișcat de muzică frumoasă, dar viața lor rămâne neschimbată! Dumnezeu vrea să atingă *conștiința* și *inima* (voința). Faptul că omul este pierdut înaintea lui Dumnezeu și împovărat de vină, precum și faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit să ne mântuiască prin suferința și moartea Sa, trebuie înțelese ca o realitate. Cuvântul lui Dumnezeu vizează tocmai acest fapt: omului i se poate face bine doar prin pocăința din inimă.

Adevărul lui Dumnezeu nu își face intrarea prin *poarta sentimentelor*, ci prin **poarta conștiinței**. În predicarea Evangheliei, nu contează dacă mulți oameni sunt mișcați până la lacrimi — dar este de o importanță fundamentală câte *conștiințe* sunt trezite pentru a recunoaște muntele păcatului lor și starea lor pierdută. Totuși, chiar și atunci când conștiința păcătosului s-a trezit și omul, conștient de vina sa, începe să caute îndurare, nici atunci nu trebuie să ne *bazăm*

pe sentimente. Nu aștepta un sentiment de iertare, ci *agață-te de har prin credință!* Dumnezeu nu face iertarea și pacea inimii să depindă de *sentiment*, ci **de credință**.

Un credincios a povestit: În vara anului 1870, nu mă recuperasem încă pe deplin după o febră gastrică gravă, când am fost recrutat ca rezervist în cadrul mobilizării. La slăbiciunea trupului meu s-a adăugat neliniștea profundă a inimii mele. Eram cantonați la Mainz. Cât de mult am strigat acolo către Domnul după iertare, zi și noapte, chiar și sub cască, în timpul marșului. Pe atunci am citit într-o scriere cum un predicator îi spusese unui om care căuta pace: „Dumneavoastră nu doriți certitudinea mântuirii prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, ci așteptați mai degrabă un înger sau un vis, sau o voce din cer. Vreți să *simțiți*, să *vedeți* sau să *auziți* ceva și abia *apoi* să fiți siguri. Dar pentru aceasta nu aveți nicio promisiune. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Hristos: «pentru ca *oricine* crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă». Așadar, Dumnezeu cere păcătosului să *creadă în Fiul Său*, iar celui care crede, El îi dă *viața eternă*. Așa spune Cuvântul Său infailibil.”

Aceasta m-a determinat să citesc Cuvântul lui Dumnezeu cu toată atenția. De multe ori ieșeam dimineața devreme, cu Noul Testament al meu, pe zidurile cetății, pentru a citi în liniște un pasaj din Sfânta Scriptură înainte de a începe slujba. Într-o zi, am găsit versetul din Romani 8: „*Duhul Său mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu*”. —. Imediat m-am gândit că, dacă Duhul lui Dumnezeu mărturisește duhului omului despre filiația cu Dumnezeu, atunci sufletul trebuie să aibă pace și o certitudine de neclintit cu privire la mântuirea sa. *Există*, așadar, o certitudine a mântuirii și a fericirii. Ah, de-aș fi avut-o! M-am aruncat cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu și m-am luptat pentru iertare și primire, pentru pace și certitudine a mântuirii. Mi se părea că disperarea eternă ar trebui să mă cuprindă dacă nu aș ajunge la această certitudine chiar astăzi; m-am gândit: *Acum sau niciodată!* Iar Dumnezeu, care este bogat în har și dragoste, care este mult mai dispus să ne dăruiască mântuirea eternă și viața eternă decât am putea noi vreodată să dorim să le avem, mi-a îndreptat privirea spre cruce. Acolo L-am văzut, prin credință, pe Fiul lui Dumnezeu în moarte și judecată, purtând pedeapsa pentru păcatele mele. Atunci povara a căzut de pe inima mea apăsată și **am găsit pace!** Ce har al lui Dumnezeu și ce fericire!

Pentru toți cei care doresc să apuce *certitudinea mântuirii lor eterne* ca pe o speranță de neclintit, este esențial ca speranța lor să se bazeze pe *Cuvântul lui Dumnezeu* și nu pe *sentimentele lor*.

Unul dintre cei mai binecuvântați martori ai lui Dumnezeu, evanghelistul John Mac Neill, care acum câțiva ani în Australia s-a dus acasă, a povestit următoarele despre convertirea sa:

Eram un tânăr, vânzător de bilete de tren, de 17-18 ani. Cunoșteam bine Biblia și puteam recita catehismul și în somn, dar nu aveam nici lumină, nici pace. Totuși, știam că, pe măsură ce treceau anii, deveneam tot mai bătrân, mai dur și mai rece și tot mai implicat în păcat, chiar dacă nu blestemam, nu înjuram și nu beam. Dar eram suficient de sincer să recunosc că nu eram mântuit. Așa că, într-o seară, de la ghișeu meu de bilete, i-am scris unui martor al lui Dumnezeu cam așa: „Nu pot spune că sunt în chin suflesc, dar simt că trebuie să iau o hotărâre. Dacă nu mă hotărâsc acum pentru Hristos, atunci lumea nu-mi va mai permite să fiu cu inima împărțită. Biblia spune: Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit. Eu cred în Isus Hristos. Nu sunt nici ateu, nici blasfemator; cred tot ce s-a spus despre Isus, dar nu mă simt niciun pic mai bine din cauza aceasta.

Au trecut două sau trei zile; când, într-o dimineață, la ora zece și jumătate, a venit răspunsul. Am deschis scrisoarea și am citit: „Tu spui că tu crezi tot ce spune Scriptura despre Hristos, dar nu te simți nici măcar un pic mai bine din cauza aceasta. Pe cine să cred acum — pe tine, care mai întâi îți examinezi sentimentele și apoi te condamni singur, spunând că nu poți fi mântuit pentru că nu te simți mai bine? Sau să-L cred pe Dumnezeu, care spune în Cuvântul Său că, dacă crezi cu adevărat în Hristos, ești mântuit și vei fi fericit pentru totdeauna?”

Acest mod de expunere a fost pentru mine ca și cum cineva ar fi dat la o parte o perdea. Am văzut dintr-odată că nu sentimentele contau, ci credința, indiferent ce aș fi simțit. A trebuit să recunosc că nu credeam cu adevărat în Hristos, ci în mine însumi, în inima mea. Iar Scriptura spune totuși: „Cine se încrede în inima sa este un — filosof? Nu — un *nebun*.”

Astfel am ajuns la credință. Nu am simțit nimic deosebit, dar am înțeles ce înseamnă să ai încredere în Isus și să fii mântuit, imediat, fără sentimente.

Totuși, mai aveam de trecut o încercare. A doua zi dimineață m-am trezit fără niciun sentiment de fericire și, din nou, mi-a fost teamă că totul fusese în zadar, dar atunci, în tulburarea mea, mi-a venit gândul: „Oare s-a schimbat Biblia peste noapte? S-a schimbat Faptele apostolilor 16.31? Nu! S-a schimbat oare valoarea lucrării împlinite de Hristos sau valoarea sângelui Său? Nu! Atunci nu s-a schimbat nimic din ceea ce ai crezut; doar sentimentele tale s-au schimbat, iar prin ele nu vei fi mântuit. Vei fi mântuit numai prin credința în Hristos.”

Un adevărat creștin, care a experimentat mântuirea, îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al său ceresc și pe Isus ca Domnul și Mântuitorul său. Noua viață divină, pe care a primit-o, se manifestă prin aceleași dovezi care constituie mărturia filiației în orice familie pământească: încrederea și ascultarea.

La întrebarea: „Ce înseamnă a crede?”, se poate răspunde astfel: **A crede înseamnă: „A avea încredere deplină în Dumnezeu și a-L asculta pe deplin!”** Astfel, credința iese atât din domeniul teoriei, al cunoașterii și al erudiției, cât și din cel al sentimentelor și al emoțiilor. *Este vorba despre dăruirea voinței celui care crede către Domnul prezent personal*, lui Isus, singurul în care Dumnezeu Tatăl este văzut. Aceasta se înțelege cel mai bine prin exemplul cunoscut al relației personale dintre un adevărat soldat și comandantul său. La înrolare, recrutul jură să-i slujească cu toată voința și priceperea sa, lui și patriei, cu loialitate și onestitate, să-i arate toată ascultarea și să-și îndeplinească datoria de soldat pretutindeni și în orice moment, până la extrem. El acceptă să-și subordoneze voința proprie, personală, în viața de zi cu zi, atât în timpul serviciului, cât și în afara acestuia, voinței împăratului său, într-o supunere devotată, și trebuie să fie gata să-și pecetluiască acest jurământ de credință — dacă este nevoie — pe câmpul de luptă cu sângele său, ba chiar cu moartea. Așadar, o dăruire deplină! — Pe de altă parte, soldatul știe și are încredere că stăpânul său militar are grijă de el și îi ia apărarea, îi recunoaște serviciile și îl onorează pe luptătorul credincios! De aceea, Sfânta Scriptură se folosește adesea de acest model pentru a ne prezenta esența adevărată a creștinismului viu.

Mântuirea primită prin credință și trăită interior îl conduce pe credincios în *comuniunea de viață cu Domnul*. Este o astfel de relație de viață, așa cum este ea ilustrată în mod exemplar în căsătorie, adică unitatea cea mai deplină între două persoane, în care fiecare se dă pe sine în întregime celeilalte, cu tot ceea ce fiecare dintre ele este, are și poate. Este o comuniune de dragoste reciprocă, de încredere reciprocă, de slujire reciprocă. Fiecare răspunde pentru celălalt, indiferent de cine ar fi adversarul și indiferent de situație. Niciunul nu are secrete față de celălalt

sau bunuri ascunse. Nu, este nevoia profundă a inimii de a fi totul pentru celălalt, de a-i da totul. Fiecare este legat de celălalt în mod complet și pentru totdeauna, într-un mod indisolubil. Fiecare este pentru celălalt cea mai prețioasă comoară.

Această relație de viață profundă și de nedescris dintre Domnul și copilul mântuit al lui Dumnezeu este realizată de noi, oamenii, întotdeauna doar în mod imperfect, dar din partea Domnului este realizată în mod desăvârșit. Abia la El învățăm ce înseamnă dragostea divină, dăruirea și credincioșia. A ști că El ne iubește în mod de nedescris, că Se apleacă spre noi, este începutul unei vieți pline de pace, bucurie și putere. Cu cât avem mai multă încredere în El, cu atât mai mult El ne revelează inima Sa minunată, dragostea, puterea și credincioșia Sa. Fericit este omul care Îl cunoaște astfel pe Domnul său iubit! A-L sluji cu credincioșie și ascultare este o nevoie firească a inimii pentru cel astfel binecuvântat.

Este clar că o astfel de relație de viață între Mântuitorul salvator și omul binecuvântat trebuie să aibă un punct de plecare la fel de bine definit, așa cum starea de mireasă presupune logodna ca fapt trăit. Acest punct de plecare al stării de har, al filiației cu Dumnezeu, este **convertirea, nașterea din nou**.

Credința mântuitoare, viața eternă, filiația cu Dumnezeu, certitudinea harului — toate acestea sunt o lucrare a lui Dumnezeu, săvârșită prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt, care dă viață. Dumnezeu dorește să săvârșească această lucrare a harului în fiecare om care Îl caută; El cheamă pe toți la mântuire. Fiecare om, la care ajunge mesajul Evangheliei, poartă responsabilitatea de a se deschide sau de a se închide față de lucrarea harului lui Dumnezeu. Despre toți oamenii, Domnul spune: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu!” (Ioan 18.37.) Ești din adevăr? Adică: ești atât de sincer înaintea lui Dumnezeu și în fața propriei tale conștiințe, încât vrei să vii cu neliniștea inimii tale, cu poverile trecutului tău, la Mântuitorul care te iubește atât de nespus de mult?

Acum cunoașteți calea — nu amâna să o urmezi!